

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 lutego 2020 r. Sąd Rejonowy w Brzezinach w sprawie o sygn. akt I C 898/19 oddalił powództwo Kancelarii (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. wytoczone przeciwko C. C., o zapłatę kwoty 4.027,36 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając wydane orzeczenie w całości. Skarżący wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił:

1. art. 123 § 1 pkt 1 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i przyjęcie, że zawezwanie do próby ugodowej złożone przez powoda nie spowodowało przerwania biegu przedawnienia roszczenia, ponieważ powód nie stawił się na posiedzeniu w sprawie o zawezwanie do próby ugodowej, ani nie wniósł o zmianę terminu rozprawy, czy jej odroczenie podczas, gdy złożenie takiego zawezwania stanowi czynność przedsięwziętą bezpośrednio w celu zabezpieczenia roszczenia, a przywołany przepis nie warunkuje skuteczności zawezwania o stawienia się powoda na posiedzenie,

2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na dowolnej ocenie materiału dowodowego, braku jego wszechstronnego rozważenia, przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów poprzez niezasadne przyjęcie, że złożenie zawezwania do próby ugodowej powód nie miał rzeczywistego zamiaru polubownego zakończenia sprawy, który to wniosek jest zbyt daleko idący.

W związku z tak postawionymi zarzutami skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, o których zasądzenie od pozwanego, powód wniósł, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie, w przypadku uznania przez Sąd Okręgowy, że Sąd I instancji rozpoznał istotę sprawy, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 4.027,36 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej od dnia 2 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu przed Sąd Rejonowym w Brzezinach, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu przed Sądem Apelacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu, jako bezzasadna.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu i jako taki musi się ostać, zaś podniesione przez apelującego zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że - co do zasady - Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych

praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7 – 8, poz. 139).

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy opierając się na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach, uznał, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny i ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. W szczególności należy ponownie za Sądem I instancji podkreślić, że wystąpienie powoda z wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej miało na celu uzyskania przerwy biegu przedawnienia, wobec czego takie postępowanie należy ocenić, jako nadużycie uprawnienia procesowego.

W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej – w swych granicach podmiotowych i przedmiotowych – jest czynnością, o której mowa w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., ponieważ zmierza bezpośrednio do dochodzenia roszczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 1964 r., II CR 675/63, OSNCP 1965, nr 2, poz. 34, z dnia 25 listopada 2009 r., II CSK 7259/09, z dnia 10 stycznia 2017 r., V CSK 204/16, nie publ., z dnia 20 lipca 2017 r., ICSK 716/16, nie publ., z dnia 14 grudnia 2017 r., V CSK 154/17, nie publ., postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2014 r., V CSK 586/13, niepubl., i z dnia 10 kwietnia 2018 r., II CSK 694/17, nie publ.). Skutek przerwy biegu przedawnienia w rezultacie złożenia wniosku o zawezwanie do próby ugodowej następuje niezależnie od tego, czy ugoda została zawarta, czy też do jej zawarcia nie doszło (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2014 r., VCSK 274/13, nie publ.). Skutek ten może jednak upaść w razie, gdy wniosek o zawezwanie do próby ugodowej został zwrócony albo odrzucony bądź nastąpiło umorzenie postępowania pojednawczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2014 r., V CSK 274/13, nie publ.). Ponadto w reakcji na wypadki korzystania z wniosku o zawezwanie do próby ugodowej wyłącznie w celu uzyskania skutku przerwy przedawnienia, a nie w celu rzeczywistej realizacji roszczenia, w judykaturze pojawił się pogląd, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej nie stanowi czynności bezpośrednio zmierzającej do dochodzenia roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c., gdy jego celem jest tylko wydłużenie okresu zaskarżalności wierzytelności przez doprowadzenie do przerwy biegu przedawnienia. W tym ujęciu – niezależnie od tego, czy jest to pierwszy wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, czy kolejny – sąd ma zawsze obowiązek zbadać, czy jest to czynność, która potencjalnie może doprowadzić do realizacji roszczenia i jaki jest jej rzeczywisty cel (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2016 r., III CSK 50/15, nie publ., z dnia 10 stycznia 2017 r., V CSK 204/16, nie publ., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2018 r., II CSK 694/17, nie publ.; zob. również odniesiony do kolejnego wniosku o zawezwania do próby ugodowej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2016 r., V CSK 365/15, nie publ.). Badanie to następuje w procesie, w którym dochodzone jest roszczenie objęte wcześniej wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2016 r., III CSK 50/15, nie publ., z dnia 10 stycznia 2017 r., VCSK 204/16, nie publ.), przy ocenie zarzutu przedawnienia podniesionego przez dłużnika i może skutkować uznaniem, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej nie spowodował przerwy biegu przedawnienia albo że wywołanie tej przerwy przez skorzystanie z wniosku o zawezwanie do próby ugodowej było nadużyciem prawa podmiotowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2017 r., VCSK 204/16).

Powyższe oznacza, że niedopuszczalne jest korzystanie z wniosku o zawezwanie do próby ugodowej wyłącznie w celu uzyskania skutku przerwy biegu przedawnienia, a nie w celu rzeczywistej realizacji roszczenia. Skarżący argumentował, że jego obecność na posiedzeniu pojednawczym nie była obowiązkowa, albowiem nie jest to warunkiem sine qua non zawarcia ugody, jednakże trudno sobie wyobrazić w jaki sposób miałyby dojść do zawarcia ugody przy nieobecności wierzyciela. Zgodnie z art. 917 k.c. istotą ugody jest czynienie sobie wzajemnych ustępstw w zakresie istniejącego między stronami stosunku prawnego. Zakładając, że dłużnik stawiłby się na wyznaczone postępowanie pojednawcze, skłonny zawrzeć ugodę, to byłoby to fizycznie niemożliwe, ponieważ po stronie wierzyciela nie było żadnej osoby, z którą mógłby prowadzić jakiegokolwiek negocjacje.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy uznał, że Sąd I instancji również nie naruszył dyspozycji art. 123 k.c., uznając, że wniosek wierzyciela o zawezwanie do próby ugodowej został złożony wyłącznie w celu przerwania biegu terminu przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację, jako całkowicie bezzasadną.